

Spm. nr. S 472

Til socialministeren (3/11 03) af:

Tove Videbæk (KD):

»Vil ministeren tage initiativer for at sikre, at kommuner videregiver personfølsomme oplysninger internt i kommunen, hvis oplysningerne kan give formodning om, at en familie har brug for støtte?«

Begrundelse

Spørgeren har tidligere (S 1539, folketingsåret 2002-03) stillet spørgsmål vedrørende en mand, som har begået døds vold mod sin tre uger gamle datter. Manden havde tidligere siddet i fængsel for en lignende forbrydelse, men det fik ikke kommunens medarbejdere til at reagere ved at overgive oplysningerne til kommunens familieafdeling. Ministeren har svaret 4. februar 2003 og 11. september 2003. Konklusionen fra ministeren er, at der ikke er behov for lovgivning på baggrund af sagen, da kommunen nu har indskærpet større bevågenhed over for medarbejderne. I ministerens supplerende besvarelse af 11. september 2003 er der vedlagt et bilag fra Justitsministeriet om reglerne vedrørende kommuners videregivelse af personfølsomme oplysninger. Ifølge Justitsministeriet er der ingen regler i forvaltningsloven om pligt til videregivelse af personfølsomme oplysninger inden for samme forvaltningsmyndighed på eget initiativ, og det gælder også spørgsmålet om, hvornår en videregivelse inden for samme myndighed må anses for berettiget. Justitsministeriet vil i den forbindelse ikke tage stilling til servicelovens § 35 om underretningspligt, da reglerne hører under Socialministeriet.

Spørgeren mener, at denne sag bør give anledning til, at ministeren undersøger kommunernes opfyldelse af deres interne underretningspligt og enten minder landets kommuner om de gældende regler eller tager initiativ til en præcisering af lovgivningen vedrørende »intern« underretningspligt:

Svar (13/11 03)

Socialministeren (Henriette Kjær):

I forhold til underretning/videregivelse af personfølsomme oplysninger internt i en kommune kan der være tale om to forskellige situationer.

For det første kan der være tale om underretning fra en forvaltningsenhed til en anden, inden for den samme kommune. Det kan fx være fra en kommunal skole til kommunens socialforvaltning. Her gælder servicelovens almindelige regler om underretningspligt.

For det andet kan der være tale om en situation, hvor én del af forvaltningen modtager oplysninger, som en anden del af samme forvaltningsmyndighed har behov for at få, for at kunne sikre børn eller unges særlige behov for støtte. Her gælder det, at kommunen har pligt til håndtere de oplysninger kommunen får, således at kommunen kan leve op til sine forpligtigelser over for de udsatte børn og unge. Kommunen har efter § 6 og § 33 pligt til at føre tilsyn med børn og unge i kommunen og bestemmelserne om underretning skal ses i forbindelse med denne pligt. Dvs. at kommunen skal sørge for, at hvis én del af en forvaltning modtager oplysninger om, at et barn eller en ung har behov for særlig støtte, skal kommunen sikre, at disse oplysninger videregives til den relevante del af forvaltningen.

Dette betyder ikke, at kommunens forskellige afdelinger frit kan udveksle alle personfølsomme oplysninger. Adgangen til at udveksle personfølsomme oplysninger er således begrænset af bl.a. persondataloven og forvaltningsloven. Derfor skal kommunen i det enkelte tilfælde vurdere sagen.

Det er min opfattelse, at reglerne om tavshedspligt og underretningspligt ofte bliver misforstået. Samtidig er det naturligvis vigtigt, at der sker underretninger i de relevante tilfælde.

Derfor udgiver Socialministeriet snart den såkaldte dialogvejledning med informationer og oplysning om disse regler. Desuden planlægges der i den forbindelse en oplysningskampagne om disse regler.

Spm. nr. S 473

Til socialministeren (3/11 03) af:

Tove Videbæk (KD):

»Vil ministeren overveje en særlig sanktionsmulighed for kommuner, der ikke lever op til deres interne underretningspligt vedrørende truede børn og unge?«